

Drie dagen in de sneeuw

Voorwoord

Mensen beseffen vaak pas op latere leeftijd dat hun leven een stuk eenvoudiger had kunnen zijn als ze bepaalde dingen eerder hadden geweten. Terwijl het eigenlijk precies omgekeerd is: het zou ons volwassenen juist veel meer helpen als we niet zo snel vergaten hoe het is om kind te zijn. Dat begreep ik in ieder geval tijdens dat weekend vol sneeuw ergens in the middle of nowhere, en dat ik het begreep had te maken met een heel bijzonder iemand.

Soms zou ik terug willen gaan naar het kleine huis bij het meer. Sophie gaan zoeken. Een kop warme chocolademelk met marshmallows voor haar maken en haar vertellen hoe onze ontmoeting mijn leven heeft veranderd. Maar aangezien ik niet weet of ik Sophie kan vinden en of ik haar ooit nog terug zal zien, heb ik besloten alles op te schrijven. Misschien zijn er meer mensen in een vergelijkbare complexe situatie als die waarin ik me bevond. Die geen Sophie hebben die hun laat zien wat er werkelijk toe doet. Voor wie deze regels een steun kunnen zijn.

En wie weet, misschien staat er op een dag een meisje genaamd Sophie voor me met dit boekje in haar hand, die blij is dat ze voor elkaar heeft gekregen wat we allemaal willen: een verschil maken.

Sneeuwengel

Toen ik Sophie voor het eerst ontmoette, ging het niet bepaald goed met me. Het ging zelfs zo slecht dat ik drie dagen daarvoor 's avonds huilend op de donkergrijze badkamermat had gelegen. En het stomste was wel dat daar geen enkele reden voor was – tenminste niet zichtbaar. Mijn leven was namelijk, zoals anderen voortdurend benadrukten, echt geweldig. Iets wat blijkbaar voor iedereen duidelijk was, behalve voor mijzelf. En voor het stemmetje in mijn hoofd dat hardnekkig commentaar bleef geven op alles wat ik deed en wat me overkwam. Van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat, maar het allerlieft 's nachts om zeven over halfvijf praatte het stemmetje op me in om me te laten weten wat ik anders en vooral beter had kunnen doen, hoe dom ik wel niet was en hoeveel moeite het zou kosten om alles voor elkaar te krijgen wat ik me had voorgenomen.

Nu stond ik bij het raam van het houten huis dat ik voor drie dagen had gehuurd, keek naar het loodgrijze

meer en de sneeuwregen die door de wind tegen de ruit werd geblazen en bedacht dat alles om me heen er precies zo uitzag als bij mij vanbinnen. Beide plekken kenmerkten zich door de totale afwezigheid van kleur. De wereld daarbuiten leek alleen nog uit vage contouren te bestaan, onscherp, alsof iemand er alle kleur uit had gezogen.

Ik draaide me van het raam af en keek rond in de grote woonkamer. Toen ik mijn blik over de mooie, zorgvuldig gekozen meubels liet dwalen, voelde ik me even heel prettig en er schoot me een begrip te binnen dat ik in mijn omgeving wel vaker hoorde: *hygge*. Mijn collega Kirsten, die uit een stadje in Denemarken kwam, vond dat een irritant en overgewaardeerd woord en ik had daar lachend mee ingestemd. Maar stiekem verlangde ik naar dat gevoel van warmte en behaaglijkheid dat zo moeilijk te pakken leek en waarvoor in mijn eigen taal geen woord bestond. Ik bekeek de vitrinekast van gevlamd licht hout met daarin het witte servies, de langwerpige tafel met de bank bij het raam, het grote boekenrek, de open haard, de beige sofa en het zandkleurige pluizige vloerkleed dat ervoor lag als een slapende golden retriever. Alles klopte en straalde een gevoel van rust en geborgenheid uit.

Mijn dagelijks leven was precies het tegenovergestelde. Daar had ik vaak het gevoel dat ik niet op de juiste plaats was, laat staan op de juiste tijd. Alsof ik nooit ergens landde en altijd maar door moest. 's Ochtends snel van huis naar kantoor, even achter mijn bureau en vervolgens van vergaderzaal naar vergaderzaal voor meetings en video-

calls, na het werk naar de sportschool en de supermarkt, en 's avonds naar een bijeenkomst of een afspraak. En op de dagen dat ik thuis werkte ging ik meteen na het opstaan met een kop koffie aan mijn bureau zitten. Nog in mijn pyjama beantwoordde ik de eerste mails en lepelde ik een kom muesli naar binnen terwijl ik voor ons ochtendoverleg het persoverzicht las. Ik probeerde de rest van de dag de volle wasmand in de hoek, de stapel post op het kastje en alle andere chaos om me heen zo goed en zo kwaad als het ging te negeren. 's Avonds was ik vaak zo uitgeput van de vele afspraken die zich in mijn agenda naadloos aaneenregen, dat ik alleen nog op de bank naar een serie wilde kijken om me voor even in een andere wereld onder te dompelen. Strikt genomen had mijn leven juist niets hygge-achtigs.

Maar daarom was ik dus hier: om te ontspannen, tot rust te komen en even bij te tanken. Geen afspraken, geen e-mails, geen verplichtingen. Een lang weekend helemaal voor mij alleen, met onbezorgde lege dagen. De gedachte daaraan vond ik inmiddels een stuk minder aantrekkelijk dan op het moment dat ik besloot deze time-out te nemen, hoe mooi het huisje ook was. Had ik die drie dagen niet beter kunnen benutten om thuis eindelijk eens grondig op te ruimen, de belastingaangifte voor te bereiden of de kerstkaarten te schrijven? En waarom was ik in mijn eentje hierheen gegaan en was het niet bij me opgekomen een vriendin mee te vragen?

Voorzichtig opende ik de grote glazen deur van de

haard en legde er een paar houtblokken in, die ernaast keurig waren opgestapeld en een bosgeur verspreidden. Ik probeerde ze aan te steken, maar dat bleek nog niet zo eenvoudig als het altijd had geleken, tenminste voor een stadsmens als ik. Meermaals begonnen er alleen een paar kleinere takjes te branden, maar de vlam doofde snel weer, één keer brandde ik bijna mijn vingers aan de lucifer en op het laatst kreeg ik een hoestbui toen ik de haarddeur opnieuw opende en een rookwalm me tegemoetkwam.

Uiteindelijk was het me gelukt. Ik had een paar bladzijden uit een oud tijdschrift gescheurd en in elkaar gefrommeld, ze onder de twijgjes en takken gelegd en aangestoken, en ten slotte hadden ook de grote blokken vlam gevat.

Ik liep weer naar het raam en zag dat de dikke druppels van de sneeuwregen waren veranderd in pluizige vlokken, die nu vrolijk door de lucht dwarrelden. Het sneeuwde zo hard dat het leek alsof Vrouw Holle bij het uitschudden van haar donzen dekbedden ten prooi was gevallen aan een ongekennde ijver, of dat daarboven een bijzonder gemotiveerde Goud-Elsje aan het werk was. Ik keek naar de wit gespikkelde lucht, eerst aandachtig, toen verwonderd en ten slotte bezorgd. Ik kon me niet herinneren wanneer het voor het laatst zo hard had gesneeuwd, ik kende de omgeving hier niet, het huis lag afgelegen, de weg was zonder sneeuw al hobbelig en slecht begaanbaar geweest. Ik vroeg me af of ik mijn weekendtas, die nog inge-

pakt naast de haard stond, weer in de kofferbak van mijn huurauto moest zetten en terug naar de stad zou rijden.

Het was vrijdagmiddag. Ik stelde me voor wat er allemaal mis kon gaan als ik op maandag ingesneeuwd en afgesneden van de buitenwereld was en daardoor te laat zou zijn voor mijn belangrijke afspraak met de directievoorzitter. Dat de verwarming kon uitvallen of ik me zou verwonden. Niemand zou me vinden. Waarom was ik niet gewoon naar een andere stad gegaan, naar een vriendin of naar zee? Daar was het dus weer, het stemmetje.

De mensen in mijn leven wisten niets van dat stemmetje. Ze wisten niet dat ik elke avond moeite had met inslapen en het elke ochtend een worsteling was om uit bed te komen. En van dat gedoe op het douchematje wisten ze ook niets. In plaats daarvan waren ze jaloers vanwege mijn mooie appartement in een oud pand in een van de populairste wijken van de stad, vanwege mijn baan als hoofd van de persafdeling bij een grote onderneming, en vanwege het feit dat ik zo'n beetje alles kon doen wat ik wilde. Voor mij stonden alle deuren open. Afgezien van de hardnekkig terugkerende verkoudheden in de winter en af en toe wat spanningshoofdpijn was ik nooit echt ziek, ik verdiende nu al meer dan mijn moeder in het jaar voordat ze met pensioen ging en mijn vriendinnen waren de beste die ik me kon wensen. Twee woonden zelfs bij mij in de buurt, en altijd, als ik écht een avond zonder verplichtingen had en niet alleen thuis wilde zijn, bracht ik de avond door bij Katrin en haar gezin aan de eettafel

rond een grote pizza, of bij Isa op de bank voor een filmavondje.

Als de mensen in mijn omgeving ook maar iets konden bedenken waarom ik ongelukkig zou zijn, dan was het alleen het feit dat ik halverwege de dertig was en 'de ware' nog niet had gevonden.

Terwijl dat toch echt niet mijn grootste probleem was. Het was in ieder geval niet de reden voor het matte gevoel dat ik elke ochtend had als de wekker afging en ik de snoozefunctie maximaal benutte. Het was ook niet het antwoord op de vraag wanneer mijn leven zijn kleur had verloren en het zo grijs en eentonig was geworden. Sluipenderwijs, bijna ongemerkt. Ik gaf de schuld aan het stemmetje dat me 's nachts niet liet slapen, en aan mijn gedachten, die in mijn hoofd eindeloos ronddraaiden als een achtbaan in een slecht attractiepark.

Ik bleef bij het raam staan kijken hoe de wereld zich in turbotempo in een laag vers gevallen sneeuw hulde. Op het moment dat opnieuw de gedachte bij me opkwam dat een weekend in mijn eentje op het platteland een slecht idee was geweest en ik rillend van de kou mijn grote sjaal steviger om mijn schouders trok en me afvroeg of het ooit nog zou ophouden te sneeuwen, zag ik iets. Een klein rood figuurtje dat op een michelinmannetje leek. Ze stapte energiek door de sneeuw over het pad langs het meer, dat vlak voor mijn huisje liep. Op een paar meter voor het hekje bleef ze staan, keek om zich heen alsof ze iets zocht en ging naast drie sparren zitten, midden op

een open stuk, een weide die nu vol sneeuw lag. Er was in de verste verte niemand anders te bekennen.

Haastig deed ik het raam open. Het klemde en kraakte, een bergje sneeuw plofte van de vensterbank. Het figuurtje, een meisje, keek naar me op.

‘Hallo!’ riep ik, iets te hard. ‘Ben je verdwaald?’

‘Nee,’ antwoordde het kind vastberaden. Toen keek ze weer naast zich op de grond, alsof ze iets belangrijks had verloren.

‘Heb je hulp nodig?’

Het meisje keek me verbaasd aan, ze leek mijn vraag niet te begrijpen.

‘Nee,’ antwoordde ze kalm.

‘Ik dacht het,’ zei ik, ‘omdat je alleen bent en het zo hard sneeuwt. En omdat je bent gaan zitten.’

Nu verscheen er een glimlach op haar gezicht, dat deels schuilging onder een dikke blauwe muts, en ze zei: ‘O, oké. Nou, ik ben gaan zitten omdat ik een sneeuwengel wil maken. Ik kijk alleen wat de beste plek is.’

Ik moest lachen. ‘Een sneeuwengel?’

‘Tuurlijk!’ riep het kind. ‘Dat is leuk! Kom naar buiten en maak er ook eentje!’

‘Nee, bedankt, liever niet,’ zei ik. En toen meldde het stemmetje in mijn hoofd zich weer, het herinnerde me eraan dat ik geen waterdichte broek bij me had en geen echte winterschoenen en met natte voeten zou ik absoluut kouvatten. Dan zou ik maandag de afspraak met de directievoorzitter missen en kon ik de communicatie-

strategie voor het komende jaar niet bespreken. Ik toverde een geforceerd glimlachje tevoorschijn en zei: 'Maar jij veel plezier gewenst.'

Toen deed ik het raam weer dicht.

Koffie verkeerd

Het koffiezetapparaat pruttelde en druppelde als een lekkende kraan. Ik liep naar het fornuis in de kleine met hout betimmerde keuken om melk op te warmen. Het leek wel een scheepskombuis: pannen, een pastavergiet, een aardewerken kan en ander keukengerei hingen aan haken aan het plafond, alsof ze anders bij zware zeegang uit de kasten konden vallen. Er waren twee kookpitten, een aanrecht en daarnaast een klein werkblad onder een raam met roeden, waarachter een paar besneeuwde bomen stonden. Een boomklever hupte langs een van de bomen naar beneden terwijl hij wat in de besneeuwde stam hakte, op zoek naar iets eetbaars. Mijn opa had me altijd verteld dat het de enige vogel is die zich langs een stam naar beneden kan voortbewegen, wat ik als kind fascinerend vond.

Toen de koffie klaar was ging ik op de bank bij het woonkamerraam zitten. Ik nam een te grote slok, brandde mijn tong en kon ondertussen mijn ogen niet van het

kind afhouden. Moeilijk te zeggen hoe oud ze was, waarschijnlijk ging ze naar de basisschool.

Ik keek toe hoe het meisje daar lag, volledig geconcentreerd op haar beweging, alsof sneeuwengelen maken niet gewoon een kinderspelletje was maar een enorm belangrijke taak. Ze ging er helemaal in op, niet alleen in de sneeuw, maar ook in het moment zelf, in de talloze glinsterende kristallen, in de vrolijke beweging van haar armen en benen. Ik moest er diep over nadenken wanneer ikzelf voor het laatst helemaal in iets was opgegaan.

In gedachten nam ik mijn dagelijkse leven door, alle dingen die ik op mijn werk en in mijn vrije tijd deed. Wat me daarbij opviel: écht de tijd vergeten deed ik al lang niet meer. In plaats daarvan keek ik voortdurend op mijn horloge, om regelmatig te constateren dat ik aan de late kant was voor het een of ander.

Ik moest steeds verder terug in mijn herinnering tot ik bij een vel papier uitkwam, zo wit als de sneeuw buiten op de vensterbank. Toen ik als kind tekende of later verhaaltjes schreef, kon ik in zo'n bijzondere, tijdloze toestand belanden. Dan vlogen de minuten en zelfs de uren voorbij en vergat ik alles om me heen. Het blanco papier was een belofte, een ruimte voor mijn ideeën, voor alle dingen die ik wilde vertellen. Het papier was mijn beste vriend.

Maar de laatste tijd schreef ik nauwelijks nog. Voor mij als leidinggevende ging het vooral om het aansturen van anderen, het presenteren van informatie en het maken van de strategische planning. Dat ik die goedbetaalde

baan had gekregen vanwege mijn heldere schrijfstijl, mijn vermogen om complexe materie begrijpelijk te formuleren en verhalen te vertellen op een manier die mensen bereikte en raakte, deed er naarmate ik hogerop kwam steeds minder toe.

En als ik aan mijn vriendenkring dacht, verging het de anderen net zo. Mijn buurvrouw Seyda had medicijnen gestudeerd omdat ze mensen wilde helpen snel weer te genezen, of beter nog: om ziekte te voorkomen. Maar in haar praktijk voor kindergeneeskunde kwam ze om in het papierwerk en had ze uren nodig om de dossiers bij te houden en de financiën af te handelen. Mijn schoolvriend Alex was de zorg in gegaan omdat hij zich om ouderen wilde bekommeren, maar in het verzorgingstehuis had hij zoveel mensen onder zijn hoede dat hij nauwelijks tijd had om meer dan een paar vriendelijke woorden met hen te wisselen. En Katrin was onderwijzeres op een basisschool geworden omdat ze kinderen iets wilde leren, maar al tijdens haar stage had ze gemerkt hoe weinig tijd er overbleef om voldoende aandacht aan ieder kind te geven door alle taken die ze had.

Even was het meisje uit mijn blikveld verdwenen en ik dacht dat ze al naar huis was gegaan. Maar toen dook ze weer op. Ik ging met mijn kop koffie bij het raam staan en zag dat ze een almaar groter wordende sneeuwbal voor zich uit rolde. Dat deed ze heel zorgvuldig, alsof de sneeuw niet gewoon bevroren water was maar poedersuiker, en de bal gemaakt was van fijne marsepein.

Ik pakte mijn telefoon uit de tas en onderdrukte de impuls mijn mail te lezen. In plaats daarvan opende ik de muziekapp. De stem van mijn favoriete zangeres klonk, begeleid door zacht gitaarspel. Ik nam nog een slok koffie en om niet nogmaals mijn tong te branden slurpte ik erbij. Er was toch niemand die me kon horen.

Toen, in een soort reflex van mijn duim, opende ik toch mijn mailbox. Hoe moeilijk kon het zijn om een halve dag niet te weten welke berichten ik had ontvangen? Voor het grootste deel bevatten ze informatie die volslagen onbelangrijk was. En toch eisten ze een moment lang mijn aandacht op, al was het maar om ze naar de prullenbak te verplaatsen. Net toen ik het beeldscherm weer wilde uitzetten zag ik een mail die mogelijk toch belangrijk was. Hij kwam van Karsten, het hoofd marketing, die me een paar dagen geleden al input had gegeven voor het overleg met de directie. In de onderwerpregel stond ‘Aanvulling’.

Ik besloot het mailtje niet te openen en ergerde me aan mezelf omdat ik toch in mijn mailbox had gekeken. Alsof het lezen van mijn berichten een zaak van levensbelang was. Of dat de smartphone helemaal geen smartphone was, maar een magisch instrument dat al mijn wensen kon vervullen. En eerlijk gezegd: hoe belangrijk kon een bericht met als onderwerp ‘Aanvulling’ nou helemaal zijn? Maar natuurlijk bleef het wel door mijn hoofd spoken, als zo’n irritante bromvlieg die zich per definitie niet laat verjagen.

Ik probeerde mijn gedachten weer af te leiden van het werk, wat op het volgende experiment leek: je zet een schaal snoepjes neer te midden van een groep kleuters, vraagt ze er niet van te eten en verlaat de ruimte. De gedachten aan het werk lagen dubbel van het lachen, verklaarden me voor gek en nestelden zich demonstratief in mijn hoofd. Toen bemoeide ook nog het stemmetje zich ermee. Het praatte me aan dat het beslist essentiële informatie was die ik in mijn presentatie moest opnemen. En dat mijn voorbereiding van het gesprek sowieso belabberd was. Ik voelde mijn onrust toenemen. Mijn ademhaling ging sneller, mijn handen werden klam en mijn oren suisden.

‘Weet je wel hoeveel beslissingen die vrouw op een dag neemt?’ zei het stemmetje. ‘Dus alles moet gewoon perfect zijn. Overtuigend en to the point. En die verhoging van het budget kun je natuurlijk wel schudden!’

Ik probeerde mijn hersenkronkels nu nadrukkelijker te verdrijven en glimlachte geforceerd. In een workshop over persoonlijke ontwikkeling had ik geleerd dat een glimlach niet alleen het gevolg van blijdschap was maar ook blijdschap kon uitlokken. Maar het resultaat was beperkt. Tenminste bij mij.

Zouden andere mensen ook zo’n boosaardig stemmetje in hun hoofd hebben dat alles afkraakte? Het mijne was wel heel hardnekkig en liet zich niet makkelijk ompraten.

Ik keek weer naar buiten. De sneeuwbal was inmid-

dels zo groot als het kind zelf, en ze was er zo druk mee in de weer dat die twee alleen nog op grond van hun kleur te onderscheiden waren. Ten slotte kon ik niet anders: ik zette de lege kop neer en trok mijn jas en schoenen aan.

Sneenhoorn

‘Heb je een wortel?’ vroeg het meisje zodra ik bij haar stond, alsof het de vanzelfsprekendste vraag ter wereld was.

‘Een wortel?’ herhaalde ik, en ik schudde spijtig mijn hoofd. ‘Jammer genoeg niet. Maar misschien vinden we iets anders als neus.’

‘Hoezo neus?’ vroeg het kind. Ze keek me in verwarring aan.

‘Een neus voor de sneeuwpop,’ antwoordde ik terwijl ik naar de sneeuwbal wees.

‘Dit is toch geen sneeuwpop!’ zei het kind verontwaardigd. Ze maakte een afwijzend gebaar alsof ik te stom was om iets te begrijpen. ‘Ik heb een wortel nodig voor de hoorn.’

‘Voor de hoorn?’ vroeg ik verbouwereerd.

‘Voor de sneenhoorn natuurlijk!’

Ik ging wat dichterbij haar staan, knikte glimlachend, keek naar haar stralende ogen en haar wangen, die bijna

net zo rood waren als haar gewatteerde sneeuwpak, en zei: 'Ik ben trouwens Hannah.'

'Ik ben Sophie,' zei het meisje vol overtuiging, waardoor me meteen duidelijk werd dat Sophie haar plek in de wereld al had gevonden. Ik benijdde haar om die kracht, om het enthousiasme dat ze uitstraalde en het zelfvertrouwen dat in haar stem doorklonk.

'Ik ben Hannah,' herhaalde ik, en ik probeerde het op dezelfde manier als Sophie te zeggen. Maar het lukte me niet. Er klonk een zweem van twijfel in door, alsof ik niet goed wist of ik echt zo heette.

'Weet ik toch,' zei Sophie terwijl ze me vragend aankeek.

'Waar zijn je ouders?'

'Die moesten nog iets doen. Als ik terugkom van het spelen zijn ze weer thuis.'

Ik keek om me heen en probeerde er niet bezorgd uit te zien.

'Waar woon je dan?'

'Niet ver hiervandaan,' zei Sophie, maar ze wees niet in een bepaalde richting. 'Help je me met de sneenhoorn?' Ze keek me met grote ogen aan.

Ik aarzelde en keek naar mijn suède laarzen. Ze zouden waterproof moeten zijn, maar of ze tegen zoveel sneeuw bestand waren? Bovendien was het kouder dan ik dacht. Maar toen keek ik weer naar Sophie en zei: 'Natuurlijk. Waarom niet?'

'Fijn,' zei Sophie, die haar aandacht alweer bij de

sneeuw had. ‘Kijk, die komt hier van voren.’ Ze wees naar de grote sneeuwbal. ‘Nu is er nog een kleinere nodig voor daarachter, samen zijn die het lichaam. En dan nog een-tje voor de kop.’

En dus rolden we even later allebei een grote witte bal voor ons uit, over de glooiende weide omhoog en weer omlaag. Na een poosje hadden ze de juiste grootte en samen zetten we ze zo neer dat ze met veel fantasie op een zittend paard leken. Sophie vormde aan de achterkant een staart van sneeuw, terwijl ik druk bezig was met de snuit en de manen. Alleen de hoorn ontbrak nog.

‘Weet je wat mooi zou zijn?’ vroeg ik, en Sophie keek me nieuwsgierig aan.

‘Wat dan?’

‘Een ijspegel als hoorn.’

‘O ja!’ riep Sophie enthousiast. Ze keek alsof ik zonet het beste idee aller tijden had geopperd. ‘En ik weet ook waar we die kunnen vinden! Kom mee!’

Ze rende er al vandoor, in de richting van het meer. Ik volgde haar en had moeite haar bij te houden in de diepe sneeuw. Bij een oud botenhuis bleef ze staan, keek om zich heen en wees naar boven. Aan de dakgoot hingen glasheldere glanzende ijspegels. Ik ging op mijn tenen staan en brak een van de grootste af, gaf hem aan Sophie en liep achter haar aan terug, vastberaden om van ons sneeuwpaard een echte sneenhoorn te maken. Voorzichtig zette Sophie de ijspegel op het hoogste punt van de kop.

‘Dat is leuk!’ zei ze. ‘En volgende keer maken we een sneeuwosaurus.’

‘Of een sneeuwifant,’ zei ik. We gierden het uit, verrukt van onze zelfbedachte woorden en het resultaat van ons werk. Met onze handschoenen klopten we er zachtjes op, drukten hier en daar de sneeuw wat vaster aan en verbeterden de vormen. Sophie had gelijk: dit was echt superleuk!

Ik vroeg me af wanneer ik voor het laatst ergens zoveel plezier in had gehad. Of beter gezegd, of plezier in het algemeen een rol speelde in mijn leven, of het een maatstaf was. De meeste dingen die ik deed, deed ik alleen omdat je ze nu eenmaal moet doen. Omdat anderen het zo deden. Omdat ik dacht dat het van me werd verwacht.

Ik werkte om geld te verdienen, om inhoud aan mijn leven te geven en daar verder niet over te hoeven nadenken. Om een antwoord te hebben op de vraag ‘Wat doe jij zoal?’ Ik ging naar de sportschool om er goed uit te zien in een strakke spijkerbroek en in mijn nieuwe gebreide jurk. Ik ging naar zakenlunches om mijn netwerk uit te breiden en overal van op de hoogte te zijn. Ik ging naar clubs en bars om ‘de ware’ te vinden, en ook een beetje omdat Isa zo vasthoudend kon zijn met haar hoe-kun-je-nou-verliefd-worden-als-je-thuis-op-de-bank-zit-theorie. Maar eerlijk gezegd leverde dat alles geen echt plezier op. En als dat al gebeurde, dan was het slechts toeval en meer een bijeffect van een activiteit met een ander doel.

Ik hield even op. Ik had helemaal niet gemerkt dat het

opgehouden was met sneeuwen en zag dat Sophie, vlak naast me, verrukt naar ons gezamenlijke project stond te kijken. Onze sneenhoorn was echt een prachtexemplaar!

Dat er zo weinig plezier in mijn leven was vond ik ineens absurd. Vooral omdat ik geen lijfeigene in de late middeleeuwen was, of, nog erger, in het jaar 536 leefde. Dat was, zoals wetenschappers hadden ontdekt, het slechtste jaar in de hele geschiedenis van de mensheid. En ik wilde maar al te graag geloven dat het erg was geweest, zo'n enorme vulkaanuitbarsting met maandenlange duisternis en bittere kou tot gevolg. Beslist veel erger dan het zelfstandige leven van een vrouw aan het begin van de eenentwintigste eeuw in een moderne grote stad.

Nu pas voelde ik hoe nat mijn broek was door het lange knielen in de sneeuw. Ook mijn voeten waren koud, mijn sokken vochtig.

‘Weet je wat,’ zei ik tegen Sophie, ‘ik ga nu toch een sneeuwengel maken.’

Eventjes aarzelde ik nog, maar omdat ik toch niet veel natter kon worden ging ik liggen en bewoog mijn armen en benen heen en weer tot mijn afdruk op een engel leek. Voorzichtig stond ik op. Sophie bestudeerde onze omtrekken, alsof ze een archeologe was bij een opgraving. Toen vroeg ze opeens: ‘Heb je chocolademelk?’

Eigenlijk dronk ik nooit chocolademelk, alleen koffie. Maar toen ik boodschappen deed voor dit weekend had ik in de supermarkt een pakje cacaopoeder meegenomen, of liever gezegd een blikje dat iets heel bijzonders

beloofde waardoor ik me meteen in een Zwitserse berg-
hut waande: wit cacaopoeder.

‘Iets wat erop lijkt,’ zei ik.

En als vanzelfsprekend liep Sophie naar het huisje. Ze
opende de deur en verdween naar binnen.

ISBN 978 90 263 7420 3

ISBN 978 90 263 7421 0 (e-book)

© 2025 Verlag Kiepenheuer & Witsch, Cologne/Germany

© 2026 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Irene Dirkes

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *Drei Tage im Schnee*

Oorspronkelijke uitgever Kiepenheuer & Witsch

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie © Ivonina/Shutterstock

Foto auteur © Fiona Körner

Ambo|Anthos uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen